

Кутова Софія

Поетична збірка

З вірою в серці

Мене звати Кутова Софія.

Я народилася в Києві, в родині бухгалтерів.

На даний момент здобуваю фах журналіста, навчаючись на III курсі у ВСП "Оптико-механічного фахового коледжу КНУ імені Тараса Шевченка"

Люблю творити, у вільний час пишу поезію й прозу. Мене завжди надихали люди, їхні історії, переживання, бажання та прагнення. Мені подобається розкривати якісь речі, розказувати чийось історію крізь призму своїх і чужих переконань, досвіду та емоцій. Саме тому я люблю писати — бо можу повідати історію життя персонажа, про його злети та падіння, про перемоги та шлях подолання себе та своїх страхів.

Мій характер досить запальний. Я не люблю сидіти на місці та потребує постійного руху, якихось дій. Мені не складно підірватися та поїхати у інше місто на кілька днів або спонтанно навідати подругу. Та тим не менш інколи хочеться спокою, наприклад, закутатись в ковдру, ввімкнути спокійну музику, заварити чай та почитати книгу. Або ж щось приготувати, а потім дивитися фільм.

Я люблю читати, останнім часом і поезію. Якщо говорити про улюблених поетів сьогодення, то сміло можу назвати волонтера й громадського діяча Сергія Жадана та журналіста Сергія Смальчука. Ці автори зачіпають мене кожним своїм віршем, в яких вкладено так багато емоцій та відчуттів... Моїм улюбленим поетом також є Михайль Семенко.

За роки навчання в Коледжі я брала участь у багатьох творчих конкурсах та наукових конференціях. Є перемога на минулому щорічному конкурсі авторської пісні та поезії для студентів КНУ імені Тараса Шевченка - 3 місце в номінації авторська поезія. Маю відзнаку й за авторську прозу – 2 місце у 5 Регіональному літературно-мистецькому проєкті «Школа Коцюбинського».

Щодо мрій... так перше за все я хочу, щоб закінчилася війна. Найбільше моє бажання - це творити рідною мовою та творити історію, як це робили письменники минулих поколінь...

Я вірю, що всього можна досягнути, якщо цього прагнути. Вірю у людей, які мене оточують кожного дня. Вірю у справжню дружбу, яку нічого не може знищити, у кохання – чисте та до безглуздя щире, як у романтичних комедіях. Вірю у випадковості та у те, як вони можуть змінити все життя.

А також я вірю і мрію написати ще щось таке, що здивує Світ!

Ціле

Коли уламки розбитих сердець
Потрапляють прямо у вічі
Коли вічність перетікає в минуле
Коли час перестає бути вагомим —
Кричи про всі зіпсовані сенси
Утомленим від розпачу голосом
Бий кулаками по столу
Ламай кістки і чужу волю
Дай сльозам стікати
Щоками
Шияю
І діамантами падати під ноги
А потім збери всі дари й проковтни
Щоби ніхто не зміг їх у тебе забрати
Щоб всі фрактали що роблять із тебе людину
Були в тобі
З тобою
І за тебе
Навіть якщо цілого вже не зібрати
Навіть якщо ціле і значить окремі уламки

Кохання

Кохання є неможливим

Коли любиш тільки себе

Коли любиш лише віддзеркалення

Суті, лише оболонку

Коли завше забуваєш спитати "як ти?"

Коли пишеш від нудьги

Або коли треба написати комент в колонку...

Кохання є неможливим тоді,

Коли любиш дотиками

Ні душею, ні серцем, ні думками

Коли любиш тілом і його реакціями,

Коли коришся інстинктам роками...

Кохання не є можливим

Коли забуваєш повне ім'я, бо байдужі звуки голосу,

байдуже серцебиття...

Кохання - це тоді

Коли пам'ятаєш усі важливі дати

Коли серце стискає серце, бо не можеш когось обійняти

Поговорити, побачити хоча б раз на тиждень,

Відчути тепло незамінних і рідних пальців, долоньки

Коли думки розділяться на спільно наші - єдині скроня до скроньки...

Коли поступаєшся, аби комусь було ліпше і краще...

Коли береш вантаж, аби убезпечити комусь важке...

І хоча розділяють тисячі кілометрів дороги

Коли знаєш - в мовчанні є суть і чиясь допомога...

Що мовчати разом краще за всі слова світу

Коли відчуваєш: для когось ти справжня, жива, привітна...

І це так добре - когось кохати і кохання щомиті крізь час і роки відчувати

Купідони

Купідони кидають дротики в міста
Де б ми мали зустрітися...
От тільки я досі не розумію:
Чи то у них постійно тремтить рука
Чи то я, чи то ти
наперед знаємо всі їхні шрифти?
Ні, ну справді, ми ж пара на всі наступні століття й віки
І я певна, якби Шекспір міг, -
написав би п'єсу про нас залюбки...
Звісно, не таку трагічну,
як "Ромео й Джульєтта"
Він би описав як ти ніжно на мене дивився та...
Написав би про тепло, що гуляло між нашими видихами
І про серцебиття, яке частішало, щойно ми один до одного поглядами
Але купідони досі не можуть у нас поцілити
Ну скажи, хіба це так чесно?
Ми ж уві снах один одного бачимо
Ти закоханий, а я на твоє кохання приречена ...ти...
Хіба так чесно, що ми ніяк не потрапимо у одне місто?
Ти в Лос-Анджелесі
А я гуляю морозним правим берегом Києва...

Гріх

Янголи топчуться по сирій землі

Пропахло святістю

І свіжістю

Десь в глибинах далеких лісів

Чується запах дешевих мрій

І перегару

Цигарок

Старих

Таких старих, ніби вони були

Ще за часів райського саду

Ніби сам Бог їх кутив, але...

Але видно вирішив кинути

Прямо на Землю

До людей

Таких самих грішних, як Його перша затяжка

Калина

Калина похилилась напроти старих вікон,
Її ягоди припорошені порохом та першим випавшим на землю снігом.
Чийсь сини топчуть чийсь могили,
Собаки виють вночі
Перед початком великої бійні.
Мерці повстануть, тримаючи у руках зброю,
Допоможуть солдатам напасти востаннє
Дадуть ще трохи сили та волі.
Полонені вмиратимуть від мору та холоду,
Останній ривок і все закінчиться кривавою перемогою.
Чужі матері читатимуть про чужих дітей молитви,
Згадуючи своїх, забутих часом та новою хвилею загиблих.

Звук піаніно

Звук піаніно заповонив простір

Акорди душі забрали в полон тверезість думок

Далеко десь чуються сурми божі

Гряде кінець

Чи початок

Чорт знає що

В опереті крутять нові вистави

Балерини незмінно потерпають від тугих стрічок

Зневірений підійме складені в молитві пальці

Той що вірив — прокляне

Бачив Бог

Віра

Віра

Терпке слово, що осідає на кінчику язика

І лишається десь в районі гортані

Віра

Таке незначне і водночас щось вагоме

Ніби кисень

Ніби Всесвіт

Ніби це я або ти

Ніби це Бог, який сам

вигадав цей термін

Щоби люди могли вірити

хоч в щось

Щоби у них було оте єдине

Що не потребує нічого,

окрім чесності, чистоти...

Віра...

Це щось настільки легке

Що майже не відчутне

Але все одно відлунює теплом,

як кіт

Який тулиться до твого тіла

Коли йому холодно

Віра — це про все

і водночас про нічого

Віра у кращий день

У кращі часи

Про складне простими словами

Це про все, що можна побачити, відчути та сприйняти

Вірити — справа кожного

І кожен свідомо обирає як це тлумачити...

Я вірю...